तच् छ्रुत्वा स यदा धार्ष्ट्यं शक्तिदेवो ऽकरोत् पुनः,
तदा तं राजपुत्री सा चेटीभिर् निरवासयत् । 76
निर्वासिते ययौ च 'अस्मिन् पितुः पार्श्वं तदा 'एव सा,
किं सत्यम् आह विप्रो ऽसाव् इति पित्रा 'अप्य् अपृच्छत । 77
ततश् च सा राजसुता जनकं निजगाद तं,
तात राजा 'अपि भूत्वा त्वम् अविचार्य 'एव चेष्टसे । 78
किं न जानासि धूर्ता यद् वञ्चयन्ते जनान् मुहुः,
स हि मिथ्या 'एव विप्रो मां प्रतारयितुम् ईहते । 79
न पुनर् नगरी तेन दृष्टा सा 'अलीकवादिना,
धूर्तैर् अनेकाकाराश् च क्रियन्ते भुवि वञ्चनाः । 80
शिवमाधववृत्तान्तं तथा हि शृणु वच्मि ते,
इत्य् उक्त्वा राजकन्या सा व्याजहार कथाम् इमां । 81

अस्ति रत्नपुरं नाम यथार्थं नगरोत्तमं,
शिवमाधवसंज्ञौ तु धूर्तौ तत्र बभूवतुः । 82
परिवारीकृतानेकधूर्तौ तौ चक्रतुश् चिरं
मायाप्रयोगनिःशेषमुषिताद्यजनं पुरं । 83
एकदा द्वौ च ताव् एवं मन्त्रं विदधतुर् मिथः,
इदं नगरम् आवाभ्यां कृत्स्नं तावद् विलुण्ठितं । 84

Digitized by Google